

דף מקורות

הרב ארי סילברמן - Rabbi Ari Silberman

Particularism, Universalism
and Ahavat Hager

שבת
ואהבתם
את הגר

"עמך עמי
ואלהיך אלהי"
מגילת רות א' ט"ז

ג'-ד' סיון 30-31/5

You too must befriend the stranger, for you were strangers in the land of Egypt.

1. דברים י"ט

וְאַהֲבַתְּם אֶת־הַגֵּר כִּי־גֵרִים הָיִיתֶם
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

2. נצי"ב שם

כי גרים הייתם בארץ מצרים. ומכ"מ
הרי אתם היום רבי הערך. כך הגר
השפל הזה מי יודע הכח הצפון בו
ובתולדותיו לימים יוצרו. וכתיב כאן
את הגר ולא כמו בס' ויקרא ואהבת לו
כמוך. דשם מיירי במעשה וכאן מיירי
ברעיון וכמש"כ לעיל ו' ה'.

3. מלבי"ם שם

ואהבתם, וע"כ אני מצוה אתכם
לאהוב הגר כדי שתדבקו במדותי, כי
כן נהגתי עמכם בהיותכם גרים בא"מ:

The commandment of loving the strangers (converts): That we were commanded to love the converts, meaning to say that we be careful not to cause them pain in any thing, but [rather to] do them good and grant them kindness according to what is proper and is possible. And converts are anyone who connects with us from the other nations, that leaves his religion and enters into our religion. And about them is it stated (Deuteronomy 10:19), "And you shall love the stranger, etc." And even though the commandment (Sefer HaChinukh 243) about the Israelite includes him, as it is stated about him (Leviticus 19:18), "and you shall love your neighbor as yourself" — since behold, a righteous convert is included in "your neighbor" — God added for us a specific commandment about his love. And so too is the thing in the prevention against cheating him. As even though he was included in "A man shall not mistreat his countryman" (Leviticus 25:17, Sefer HaChinukh 338), Scripture added a specific prevention about him in its stating, "You shall not wrong a stranger" (Exodus 22:20, Sefer HaChinukh 63). And they said in the Gemara (Bava Metzia 59b) that one who wrongs the convert transgresses

4. ספר החינוך תלא

המצווה בכל הספרים

שנצטוונו לאהוב הגרים, כלומר,
שנזהר שלא לצער אותם בשום דבר,
אבל נעשה להם טובה ונגמול אותם
חסד כפי הראוי והיכולת.

והגרים הם, כל מי שנתחבר אלינו
משאר האומות שהניח דתו ונכנס
בדתנו, ועליהם נאמר (דברים י"ט)
ואהבתם את הגר וגו'. ואף על פי
שיכללהו כמו כן הצווי בישראל,
שנאמר עליו ואהבת לרעך כמוך
(מצוה רמג), שהרי גר צדק בגלל
רעך הוא, הוסיף לנו ה' בו מצוה
מיחדת לו באהבתו, וכמו כן הדבר
במניעה מלרמות אותו, שאף על פי
שהיה בכלל ולא תונו איש את עמיתו
(מצוה שלח), הוסיף לנו הכתוב בו
מניעה מיחדת לו, באמרו וגר לא
תונה (מצוה כג). ואמרו בגמרא (ב"מ
נט, ב), שהמאנה הגר עובר משום לא
תונו וגו', ומשום וגר לא תונה, וכמו
כן מבטל מצות ואהבת לרעך, ומצות
ואהבתם את הגר.

because of "[A man] shall not mistreat" and because of "You shall not wrong a stranger." And so too [with this], he nullifies the commandment of "and you shall love your neighbor" and the commandment of "And you shall love the stranger." It is from the roots of the commandment that God chose Israel to be a holy nation and wanted to give them merit. And therefore He guided them and commanded them about the ways of grace and compassion and warned them to crown themselves with every beautiful and precious trait to find grace in the eyes of all who see them, [such] that they will say, "These are the people of the Lord" (Ezekiel 36:20). And it is so much the way of pleasantnesses and beauty to show kindness and to grant good to one who leaves his people and all the family of the house of his father and mother and comes to take shelter under the wings of a different nation in his love for it, and in his choosing of truth and his hatred for falsehood. And in our meriting these good traits, the goodness of God will rest upon us and cling to us, and nothing will prevent us from it; as the good will extend to the good ones and the opposite to the bad ones.

From the laws of the commandment — that which they, may their memory be blessed, said (Bava Metzia 58b) that a person not say to a convert, "Remember your early deeds"; that which they said (Sanhedrin 94a), that a person not disgrace an "Aramean" in the presence of a convert until the tenth generation, and all of this is not to cause him pain in any regard; the intensification of love that they focused upon them to the point that they said that Scripture equated their love with the love of the Omnipresent, as with them it states, "And you shall love," and with the love of the Omnipresent, "And you shall love, etc.," and that is as I have written in the Order of Mishpatim about the commandment to not oppress the convert, even with words (Sefer HaChinukh 63); and the rest of its details — are in the Midrash and in [various] places in the Gemara. (See Mishneh Torah, Laws of Human

משורשי המצוה
כי ה' בחר בישראל להיות לו לעם
קדוש ורצה לזכותם, ולכן הדריכם
וציווים על דרכי החנינה והחמלה,
והזהירים להתעטר בכל מידה
חמודה ויקרה למצא חן בעיני כל
רואיהם, ויאמרו (יחזקאל לו כ) עם
ה' אלה. וכמה היא דרך נעימות
וחמדה להתחסד ולגמול טובה
לאשר הניח אומתו וכל משפחת
בית אביו ואמו, ויבוא לחסות תחת
כנפי אומה אחרת באהבתו אותה,
ובבחירתו באמת ושנאת השקר.
ובהיותנו זוכים למידות טובות הללו
תחול טובת האל עלינו ותדבק בנו,
ושום דבר לא תמנענו ממנו, כי
הטובה תתפשט בטובים, והפכה
ברעים.

מדיני המצוה
מה שאמרו זכרונם לברכה (ב"מ נח,
ב) שלא יאמר אדם לגר זכור מעשיך
הראשונים.
ומה שאמרו (סנהדרין צד, א) גיורא
עד עשרה דרי לא תבזי ארמאה
באנפיה, וכל זה שלא לצערו בשום
עניין. והפלגת האהבה שהפליגו
בהם עד שאמרו, שהשוה הכתוב
אהבתם לאהבת המקום, שבהם
נאמר ואהבתם, ובאהבת המקום
ואהבת וגו', והוא כמו שכתבתי בסדר
משפטים במצות שלא להונות הגר
אפילו בדברים (מצוה סג).

ויתר פרטיה, במדרשות ובמקומות
בגמרא [הל' דעות פ"ו].
ונוהגת מצוה זו בכל מקום ובכל זמן
בזכרים ונקבות
והעובר עליה ומצער אותם, או
שמתרשל בהצלתם, או בהצלת
ממונם, או שמקל בכבודם מצד
שהם גרים ואין להם עוזר באומה,
ביטל עשה זה. ועונשו גדול מאוד,
שהרי בכמה מקומות הזהירה תורה
עליהם.

ויש לנו ללמד מן המצוה היקרה
הזאת לרחם על אדם שהוא
בעיר שאינה ארץ מולדתו ומקום
משפחות אבותיו, ולא נעביר עליו

Dispositions 6.)

And this commandment is practiced in every place and at all times by males and females. And one who transgresses it and causes them pain or is negligent in saving them or saving their money, or treats their honor lightly due to their being converts and not having a helper in the nation, has violated this positive commandment; and his punishment is very great, as behold, the Torah has warned about them in several places. And we should learn from this precious commandment to have mercy on a man who is in a city that is not the land of his birth and the place of the family of his fathers. And we should not pass him by on the road when we find him alone and his helpers are far from him, since we find that the Torah warns us to have mercy on anyone who needs help. And with these traits, we will merit to receive mercy from God, may He be blessed, and the blessings of Heaven will rest upon our heads. And Scripture hints to the reason of the command when it states, "since you were strangers in the Land of Egypt": It mentions to us that we were previously burnt by this great pain that there is to every man who sees himself among foreign people and in a foreign land. And upon our remembering the great worry of the heart that there is in the matter, and that it already passed over us and that God, in His kindnesses, took us out of there, our mercies for any person like this will overwhelm [us]

הדרך במוצאנו אותו יחידי ורחקו מעליו עוזריו, כמו שאנו רואים שהתורה תזהירנו לרחם על כל מי שצריך עזר, ועם המידות הללו נזכה להיות מרוחמים מהשם יתברך, וברכות שמים ינוחו על ראשינו, והכתוב רמז טעם הצווי באמרו כי גרים הייתם בארץ מצרים, הזכיר לנו שכבר נכוונו בצער הגדול הזה שיש לכל איש הרואה את עצמו בתוך אנשים זרים ובארץ נכריה, ובזכרנו גודל דאגת הלב שיש בדבר, וכי כבר עבר עלינו, והשם בחסדיו הוציאנו משם, יכמרו רחמינו על כל אדם שהוא כן.

You shall not wrong or oppress a stranger, for you
were strangers in the land of Egypt

5. שמות כב:
גֵר לֹא־תוֹנֶה וְלֹא תִלְחָצֶנּוּ כִּי־גֵרִים
הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

6. אבן עזרא שם
וגר. כאשר יקבל הגר שלא לעבוד עבודת כוכבים לא תונהו בארצך. בעבור שיש לך כח רב ממנו. וזכור כי גרים הייתם כמוהו. וכאשר הזכיר הגר שאין לו כח ככה היתום והאלמנה שהם ישראלים ואין להם כח. ואחר שאמר לא תענון לשון רבים. אמר אם תענה. כי כל רואה אדם שהוא מענה יתום ואלמנה ולא יעזרם גם הוא יחשב מענה

7. אורח חיים שם
ונראה לו' על פי הקדמה הידועה כי נשמות בני ישראל הם שורש הקדושה בני אברהם יצחק ויעקב חבל נחלתו יתברך וכל זולתם הם חלק רע, ולזה לא יקפידו בזלזול אדם שאינו מהם ובאונאתו לצד שיחשבוהו שפחות הוא מהדרגות הקדושה ומזה יולד ענפי האונאה, לזה כאשר צוה עליהם לבל יונם ולא ילחצום אמר הטעם שאני מצוך לבל תונהו שאין לך לומר שהוא בחינת שורש הרע או כיון שהוא מוטבע בבחינת הקליפה הרי נגרע מערכך כי אתם גרים הייתם במצרים פירוש על דרך מה שפירשתי (ויגש מו ג) כי לגוי גדול אשימך שם ובפסוק (כ' ב') אשר הוצאתיך מארץ מצרים בפרשת יתרו שנשמות ישראל עצמם היו טבועות בקליפה ואם כן יהיה גר זה כאחד מכם באין הבדל ולזה לא תונהו ולא תלחצנו:

8. אלשיך שם
וגר לא תונה כו'. אל תאמר נא ישראל. אם כל כך מאוסה היא הע"ג אל יאשם המגנה את מי שעבדה גם אחר שנתגייר. לאמר לו אתמול עבדת ע"ג וכיוצא בזה. לזה סמך ואמר וגר לו תונה שהיא אונאת דברים. וכי תחדל מזה גם לא תלחצנו. כי הלא גם אתם הייתם בארץ מצרים. כי שם עבדתם ע"ג ושם נתגיירתם וכאשר לא מאסך ה' על שעבדת ע"ג. מלתת לך תורתו. גם לא ימאס בגר הזה. כי כמוהו כמוך. כי גר שנתגייר כקטן שנולד דמי. וכאשר הזהרתיך בל תזכיר לגר רעתו הקודמת. אני מזהירך בל תגרום לזכור היתום ואלמנה טובה שהיתה לכל א' מהם. לדאג על איבודם אם תצר למו. וזהו שסמך כל אלמנה וגו'. כאשר יתבאר:

9. רבינו בחיי שם
גר לא תונה. באונאת דברים, ולא תלחצנו, בגזלת ממון. בכמה מקומות כתוב בתורה והזהיר הקב"ה על הגר לפי שהגר הוא מוצא עצמו יחידי בארץ נכריה ולכן נקרא גר מלשון גרגיר הנמצא יחידי בראש ענף האילן מבזים אותו ומריעים לו על כן אמר הש"י אל תחשוב שאין לו מי שיריב את ריבו כי אני הוא הרב את ריבו והעושה נקמה בעושקיו וזהו שנתן טעם ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים, לא אמר ואתם ידעתם את הגר אלא את נפש הגר כלומר ידעתם כי כל גר נפשו שפלה עליו ואין לו למי ישא עיניו כי אם אלי ועל כן ארחם עליו כמו שרחמתי עליכם שהייתם גרים בארץ מצרים. וצרף אליו האלמנה והיתום לפי שכולן תשושי כח והבריות מקילין בהם להרע ולהצר אותם והנה דמעתם מצויה כי שערי דמעה לא ננעלו ועל כן צריך אדם להזהר בהם להיטיב ולהתחסד עמהם בין בגופו בין בממונו וכן הזכיר הנביא (ישעיהו נ"ח:י') הלא פרוס לרעב לחמך והזכיר עוד (שם) ותפק לרעב נפשך אם יש לך ליתן לו לחמך תן, ואם לאו נפשך שיזמין עצמו להמציא לו קורת רוח בדברים. ומה שהזכיר לשון כל אלמנה אפילו עשירה ובעלת נכסים מפני שדמעתה מצויה ונפשה מרה לה.

10. תורה תמימה שם

משנה איתא הלשון אם הוא בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים, ואם הוא בן גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך, וכתבו התוס' דלא זו אף זו קתני, לא מבעי שלא יזכרנו מעשה עצמו אלא אפילו מעשה אבותיו, עכ"ל. וכונתם לא מבעי בעל תשובה שלא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים אלא אפילו בן גרים שכבר נולד ביהדות לאביו הגר ולא שייך שיזכרנו מעשה עצמו לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך.

Now then, if you will obey Me faithfully and keep My covenant, you shall be My treasured possession among all the peoples. Indeed, all the earth is Mine, but you shall be to Me a kingdom of priests and a holy nation.' These are the words that you shall speak to the children of Israel." Moses came and summoned the elders of the people and put before them all that ה' had commanded him.

All those assembled answered as one, saying, "All that ה' has spoken we will do!" And Moses brought back the people's words to ה'.

The Gemara comments: And this statement disagrees with the words of Rabbi Eliezer, for Rabbi Eliezer said: Great is the Torah, for if not for Torah, heaven and earth would not have been established, as it is stated: "If My covenant be not with day and night, I would not have appointed the ordinances of heaven and earth" (Jeremiah 33:25). According to Rabbi Eliezer, the covenant that exists day and night is the Torah, as it says: "You should contemplate it day and night" (Joshua 1:8).

And Rabbi Yohanan says: A gentile who engages in Torah study is liable to receive the death penalty; as it is stated: "Moses commanded us a law [torah], an inheritance of the congregation of Jacob" (Deuteronomy 33:4), indicating that it is an inheritance for us, and not for them. The Gemara challenges: But if so, let the tanna count this prohibition among the seven Noahide mitzvot. The Gemara explains: According to the one who says that the verse is referring to the Torah as an inheritance, this prohibition is included in the prohibition of robbery, as a gentile who studies Torah robs the Jewish people of it. According to the one who says that the verse is

11. שמות יט:ה-ח

עָתָה אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וְשִׁמְרֶתֶם אֶת־בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סֻגְלָה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־לִי כָל־הָאָרֶץ: וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי מְמַלְכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תְּדַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא לְזִקְנֵי הָעָם וַיֵּשֶׁם לִפְנֵיהֶם אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּהוּ ה': וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָל־אֲשֶׁר־דִּבֶּר י ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע מִשֶּׁה אֶת־דְּבָרֵי הָעָם אֵלֶּה:

12. בבלי נדרים לבב

ופליגא דרבי אליעזר, דאמר רבי אליעזר: גדולה תורה, שאילמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר: "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי וגו'".

13. בבלי סנהדרין נט,א

ואמר רבי יוחנן: גוי שעוסק בתורה חייב מיתה, שנאמר: "תורה צוה לנו משה מורשה", לנו מורשה ולא להם. וליחשבה גבי שבע מצות? מאן דאמר "מורשה" - מיגזל קא גזיל לה. מאן דאמר "מאורסה" - דינו כנערה המאורסה, דבסקילה. מיתבי, הנה רבי מאיר אומר: מניין שאפילו גוי ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול? שנאמר: "אשר יעשה אתם האדם וחי בהם". "כהנים לויים וישראלים" לא נאמר, אלא "האדם". הא למדת שאפילו גוי ועוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול. הן, בשבע מצות דינהו.

referring to the Torah as betrothed, as the spelling of the Hebrew word for betrothed [me'orasa], is similar to that of the word for inheritance [morasha], the punishment of a gentile who studies Torah is like that of one who engages in intercourse with a betrothed young woman, which is execution by stoning. The Gemara raises an objection to Rabbi Yohanan's statement from a baraita: Rabbi Meir would say: From where is it derived that even a gentile who engages in Torah study is considered like a High Priest? It is derived from that which is stated: "You shall therefore keep My statutes and My ordinances, which if a man does he shall live by them" (Leviticus 18:5). The phrase: Which if priests, Levites, and Israelites do they shall live by them, is not stated, but rather: "A man," which indicates mankind in general. You have therefore learned that even a gentile who engages in Torah study is considered like a High Priest. The Gemara answers: There, in the baraita, the reference is to a gentile who engages in the study of their seven mitzvot. It is a mitzva for a gentile to study the halakhot that pertain to the seven Noahide mitzvot, and when he does so he is highly regarded.

14. מִיכָה ד:ב-ו

וְהָלְכוּ גוֹיִם רַבִּים וְאָמְרוּ לְכוּ וְנַעֲלֶה אֶל־הָרֶה' וְאֶל־בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְיִזְרְנוּ מִדְרָכָיו וְנִלְכֶּה בְּאַרְחֹתָיו כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־ה' מִירוּשָׁלַם: וְשָׁפַט בֵּין עַמִּים רַבִּים וְהוֹכִיחַ לְגוֹיִם עֲצָמִים עַד־רָחוֹק וְכָתַתּוּ חֻבְתֵּיהֶם לְאַתִּים וְחִנִּיתֵתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת לֹא־יִשְׂאוּ גוֹי אֶל־גּוֹי חֶרֶב וְלֹא־יִלְמְדוּן עוֹד מִלְחָמָה: וְיָשְׁבוּ אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֲנָתוֹ וְאֵין מִחְרִיד כִּי־פִי ה' צְבָאוֹת דָּבָר: כִּי כָל־הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו וְאִנְחֲנוּ נִלְךְ בְּשֵׁם־ה' אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: {פ}

15. רד"ק שם

כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו. עד אותו זמן ילכו איש בשם אלהיו כי לא ישובו לדרך הטובה עד שישבם המלך המשיח לדרך הטובה אחר מלחמת גוג ומגוג:

When this was over, the officers approached me, saying, "The people of Israel and the priests and Levites have not separated themselves from the peoples of the land whose abhorrent practices are like those of the Canaanites, the Hittites, the Perizzites, the Jebusites, the Ammonites, the Moabites, the Egyptians, and the Amorites. They have taken their daughters as wives for themselves and for their sons, so that the holy seed has become intermingled with the peoples of the land; and it is the officers and prefects who have taken the lead in this trespass." When I heard this, I rent my garment and robe, I tore hair out of my head and beard, and I sat desolate.

16. עזרא ט:א-ג

וּכְכֹלֹת אֶלֶה נִגְּשׁוּ אֵלַי הַשָּׂרִים לֵאמֹר לֹא־נִבְדְּלוּ הָעָם יִשְׂרָאֵל וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם מֵעַמֵּי הָאֲרָצוֹת כְּתַעֲבֹתֵיהֶם לְכַנְעֲנֵי הַחֲתִי הַפְּרָזִי הַיְּבוּסִי הָעַמֹּנִי הַמֹּאבִי הַמִּצְרִי וְהָאֲמֹרִי: כִּי־נִשְׂאוּ מִבְּנֹתֵיהֶם לָהֶם וּלְבָנֵיהֶם וְהִתְעַרְבוּ זֶרַע הַקֹּדֶשׁ בְּעַמֵּי הָאֲרָצוֹת וַיַּד הַשָּׂרִים וְהַסֹּגְנִים הִיָּתָה בַּמַּעַל הַזֶּה רָאשׁוֹנָה: וְכִשְׁמַעִי אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה קָרַעְתִּי אֶת־בִּגְדִי וּמַעִילִי וְאָמַרְטָה מִשְׁעַר רֹאשִׁי וַיִּזְקְנֵי וְאֶשְׁבֶּה מִשׁוֹמֵם:

17. Rabbi Sacks, Future Tense, pp. 211–212

[T]he structure of the Hebrew Bible is unusual and significant. Its subject is the people of Israel, the descendants of Abraham and Sarah. Yet the Torah does not start with Abraham. It begins instead with universal archetypes of humanity as a whole. We read about Adam and Eve, Cain and Abel, Noah and the Flood, Babel and its builders. None of these is a Jew, a Hebrew, an Israelite. They are us in our universality: temptation and sin, sibling rivalry and violence, hubris and the desire for godlike powers. Only after this prologue does the Torah narrow its focus to one man, one family, eventually one nation and its highly specific destiny. The Torah is a particular text, but it begins with the universals of the human condition.

What is absolutely clear is that Genesis tells the story not of one covenant, but of two. The first, with Noah after the flood (Gen. 9), applies to all humanity. The second, with Abraham and his descendants (Gen. 17), does not. It is the covenant of one people, the people with whom God, many centuries later at Mount Sinai, makes a more highly articulated Covenant of Sinai with its 613 commands.

Judaism is built on a dual structure. It has a universal dimension and particularistic one, neither of which negates the other. God has a general relationship with all humanity and a particular relationship with the Children of Israel. Rabbi Akiva expressed this, simply and beautifully, in his statement in Ethics of the Fathers: 'Beloved is humanity, for it was created in God's image... Beloved are Israel for they are called God's children.'

(Pirkei Avot 3:14)

Rabbi Yehuda HaNasi says: The offering of a convert is derived from the verse: "As you are, so shall the stranger be" (Numbers 15:15), which means as your ancestors were: Just as your ancestors entered the covenant only through circumcision and immersion in a ritual bath and the sprinkling of blood on the altar, so too they may enter the covenant only through circumcision and immersion and the sprinkling of some blood, which requires at least a bird offering

18. בבלי כריתות ט,א

רבי אומר: "כָּכֶם" - כְּאַבוֹתֵיכֶם, מָה
אַבוֹתֵיכֶם לֹא נִכְנְסוּ לְבְרִית אֱלֹהִים
בְּמִילָה וּטְבִילָה וְהִרְצָאת דָּם - אִךְ
הֵם לֹא יִכְנְסוּ לְבְרִית אֱלֹהִים בְּמִילָה
וּטְבִילָה וְהִרְצָאת דָּמִים.

19. Rambam's Iggeret to Ovadiah Hager

Thus says Moses, the son of Rabbi Maimon, one of the exiles from Jerusalem, who lived in Spain:

I received the question of the master Obadiah, the wise and learned proselyte, may the Lord reward him for his work, may a perfect recompense be bestowed upon him by the Lord of Israel, under whose wings he has sought cover.

You ask me if you, too, are allowed to say in the blessings and prayers you offer alone or in the congregation: "Our God" and "God of our fathers," "You who have sanctified us through Your commandments," "You who have separated us," "You who have chosen us," "You who have inherited us," "You who have brought us out of the land of Egypt," "You

who have worked miracles to our fathers," and more of this kind.

Yes, you may say all this in the prescribed order and not change it in the least. In the same way as every Jew by birth says his blessing and prayer, you, too, shall bless and pray alike, whether you are alone or pray in the congregation. The reason for this is, that Abraham our Father taught the people, opened their minds, and revealed to them the true faith and the unity of God; he rejected the idols and abolished their adoration; he brought many children under the wings of the Divine Presence; he gave them counsel and advice, and ordered his sons and the members of his household after him to keep the ways of the Lord forever, as it is written, "For I have known him to the end that he may command his children and his household after him, that they may keep the way of the Lord, to do righteousness and justice" (Gen. 18:19). Ever since then whoever adopts Judaism and confesses the unity of the Divine Name, as it is prescribed in the Torah, is counted among the disciples of Abraham our Father, peace be with him. These men are Abraham's household, and he it is who converted them to righteousness.

In the same way as he converted his contemporaries through his words and teaching, he converts future generations through the testament he left to his children and household after him. Thus Abraham our Father, peace be with him, is the father of his pious posterity who keep his ways, and the father of his disciples and of all proselytes who adopt Judaism.

Therefore you shall pray, "Our God" and "God of our fathers," because Abraham, peace be with him, is your father. And you shall pray, "You who have taken for his own our fathers," for the land has been given to Abraham, as it is said, "Arise, walk through the land in the length of it and in the breadth of it; for I will give to you" (Gen. 13:17). As to the words, "You who have brought us out of the land of Egypt" or "You who have done miracles to our fathers" – these you may change, if you will, and say, "You who have brought Israel out of the land of Egypt" and "You who have done miracles to Israel." If, however, you do not change them, it is no transgression, because since you have come under the wings of the Divine Presence and confessed the Lord, no difference exists between you and us, and all miracles done to us have been done as it were to us and to you. Thus is it said in the Book of Isaiah, "Neither let the son of the stranger, that has joined himself to the Lord, speak, saying, 'The Lord has utterly separated me from His people'" (Is. 56:3). There is no difference whatever between you and us. You shall certainly say the blessing, "Who has chosen us," "Who has given us," "Who have taken us for Your own" and "Who has separated us": for the Creator, may He be extolled, has indeed chosen you and separated you from the nations and given you the Torah. For the Torah has been given to us and to the proselytes, as it is said, "One ordinance shall be both for you of the congregation, and also for the stranger that sojourns with you, an ordinance for ever in your generations; as you are, so shall the stranger be before the Lord" (Num. 15:15). Know that our fathers, when they came out of Egypt, were mostly idolaters; they had mingled with the pagans in Egypt and imitated their way of life, until the Holy One, may He be blessed, sent Moses our Teacher, the master of all prophets, who separated us from the nations and brought us under the wings of the Divine Presence, us and all proselytes, and gave to all of us

one Law.

Do not consider your origin as inferior. While we are the descendants of Abraham, Issac, and Jacob, you derive from Him through whose word the world was created. As is said by Isaiah: "One shall say, I am the Lord's, and another shall call himself by the name of Jacob" (Is. 44:5).